

A Soproni Szemle jelen számát Kubinszky Mihály egyéniségének és munkásságának szenteljük. Egy évvel ezelőtt még azt remélhettük, hogy köszöntő számot állíthatunk majd össze a 90. születésnapra, de nem így hozta a Sors. A tisztelgésből búcsú lett. A pályatársak, tanítványok, barátok és tisztelők méltató írásai búcsúznak a kitűnő építésztől és építészettörténésztől, a nagy tudású és emberséges egyetemi oktatótól, a szenvedélyes vasúttörténésztől, a várostervezés széles látókörű szakértőjétől, Sopron közéletének aktív és elkötelezett képviselőjétől, megannyi szakmai és társadalmi egyesület tagjától ...

Kubinszky Mihály portréja (év nélkül). SOE Központi Levéltár, képgyűjtemény, jelzet nélkül.

Az emlékező írások mellett három fiatal szerző tanulmányát is olvashatjuk, amelyet különböző szakmai indíttatásból, de egyaránt nagy tisztelettel ajánlanak Kubinszky professzor úr emlékének, aki a 20. század építészetének elhivatott kutatójaként és ismerőjeként az ipari építészet iránti figyelmet is felkeltette, túllépve a lakóházak és a középületek világán. Ehhez a témakörhöz kapcsolódik két írás, míg a harmadikkal a fiatal Kubinszky Mihály szó szerinti és átvitt értelemben is vett egyetemi építkezésének időszakába pillantunk vissza.

Mindezek mellett szeretnénk bevezetőnkben Kubinszky Mihály személyiségének egy olyan oldalát felvillantani, amelyet talán mi, a Szerkesztőség tagjai ismertünk a legjobban: a Soproni Szemle megjelentetéséhez nyújtott sokrétű szakmai és szervezési támogatását. Kötődése folyóiratunkhoz – amint ezt a Soproni Szemle megjelenésének 75.

évfordulóján, 2012-ben köszöntőjében megírta – gyerekkorából eredt: „Már csak kevesen élünk, akik a kezdetre még emlékezünk. Én akkor 10 éves voltam, az elemi iskola negyedik osztályát jártam [...]. Gyakran fordultam meg nagyapám, Östör József házában. A Deák téren lakott, a közélettől már visszavonult. Nála láttam meg a folyóiratot, s ő elmondta nekem, mennyire örül Heimler Károly kezdeményezésének. Ez a jelenet megrögződött bennem, noha egy tíz éves fiút nem a helytörténet érdekli elsősorban.”

Ugyanezzel a nagyapjától megörökölt lelkesedéssel vett részt 1988-tól kezdve életének szinte utolsó évéig a Szerkesztőbizottság munkájában, annak ülésein is. A Városszépítő Egyesület Új utca 4. alatti székházának üléstermében mindig ő ült az asztalfőn. Kijárt neki ez a hely, nem is annyira „hivatalból”, a Városszépítő Egyesület elnökeként (utóbb tiszteletbeli elnökeként), hanem tudása és tekintélye okán. Mindig őszinte kíváncsisággal nézte át a megjelenés előtt álló, az utolsó simításokra váró számok anyagát, és ahol csak tehetett, saját személyes élményeivel, olykor ironikus, de sohasem bántó megjegyzéseivel kommentálta azokat. Különösen megrendülten beszélt Sopron 1944–1945-ös, tizenévesen átélt pusztító bombázásáról, de szívesen osztotta meg velünk a fiatal mérnökként az 1950-es évek végének soproni építkezéseiben szerzett tapasztalatait is.

Köszönettel tartozunk neki, hogy támogatását tettekre is váltotta: Ő volt az, aki egyesületi elnökként, a lap „gazdájaként” 1993-ra megszervezte, sikeresen eligazodva a bürokrácia útvesztőiben, a folyóirat kiadására alapított Soproni Szemle Alapítványt, amely azóta is gondoskodik működésünk anyagi és szervezeti feltételeiről. Még büszkébb volt arra, hogy elérte: a Soproni Szemlét a Városszépítő Egyesület tagjai tagdíjukkal összekapcsolva fizessék elő, sok új olvasót nyerve meg ezzel a folyóiratnak. Kiállt a lap arculatának modernizálása mellett, feltétlenül támogatva – még akár a Szerkesztőbizottság más tagjai véleménye ellenére is – Gosztom Andrásnak, az Egyetem Alkalmazott Művészeti Intézete egyik elsőként diplomázott diákjának címlaptervét és tipográfiai javaslatát.

Még fontosabb volt számára a lap tartalmának színvonala: egyetértett az 1998-ban felállt Szerkesztőség elképzeléseivel a tematikus számok összeállításáról, és a „helytörténet” tágabb, társadalom- és művelődéstörténeti szempontú megközelítésével. Számos tanulmányával gazdagította folyóiratunkat, elsősorban az építészettörténeti számok hasábjain, és szívesen vállalta a számára fontos új kötetek recenzióját, példaadóan tömör és lényegre törő stílusban. Kötelességének érezte a szakmai vagy városi közéletben fontos szerepet játszott személyiségekre emlékező nekrológok összeállítását, közlését is, többek között Winkler Oszkáról, Metzl Jánosról, Langer Herbertről, Krisch Róbertről és Schey Andrásról. Elnöksége alatt, 1990-ben, majd 1995 és 2007 között évről évre közzétette a Városszépítő Egyesület éves működéséről szóló tartalmas beszámolókat is.

Az utóbbi két évben a Szerkesztőbizottság tagjainak csaknem fele eltávozott körünk-ből: Kubinszky Mihály mellett Sarkady Sándor, Gimesi Szabolcs és Hárs József is. Talán nem szentségtörés eljárás a gondolattal, hogy Kubinszky Professzor Úr most Odafönt ül a képzeletbeli szerkesztőbizottsági asztalfőn velük együtt, és jellegzetes, idős korban is fiatalos mosolyával továbbra is óvó tekintettel figyelni munkánkat. Reméljük, elnyernék tetszését az itt olvasható írások...